

Op lemen voeten

Xtine M ä s s e r

p o ë z i e

LIVINHAC

Sporen van bewoning:
een waslijn en elf knijpers,
een wijnrank tegen de gevel,
tien tuinstoelen
waar plassen regen
in verdampen,
de etensbak van een kat.

Je wacht op de tuinman
en wentelt je in wachten,
ademt diep
nu het huis nog zwijgt
en je de drempel
van het praten
nog kan uitstellen.

MARCILHAC-SUR-CELE

Je zou kunnen rusten
in een sloep
met een gat
in haar bodem
en je met de bladeren
stroomafwaarts laten drijven
als Ophelia
voor wie het allemaal
te veel is.

CAHORS

De stroom trekt een streep
tussen de geblakerde hoogvlakte
en koortsige straten
die je onverschillig
laten begaan,
die het niet deren
dat je verscheurd wordt
tussen kerkstoelen
en te veel Pernod
op een terras.

REDECILLA DEL CAMINO (naar Prediker 3, 1-8)

Alles heeft zijn uur. Alle dingen hun tijd.

Een tijd om tegen de muur van het kerkhof te leunen.
En tijd om het spoor van je schaduw te volgen.

Een tijd om te zwijgen met dierbare doden
en een tijd om het lied van hun ziel te aanhoren.

Een tijd om op kerktorens het nest te herschikken
en een tijd om het jong naar het zuiden te manen.

Een tijd om ons hart met haar steen te begraven
en een tijd om een schuur als fundering te schragen.

Een tijd om je liefde verbeurd te verklaren.
Een tijd om je zomer als raaisgras te zaaien.

Er is een tijd.
Een tijd
en een tijd.

SANTA IRENE

Jij, mijn trage, mijn geduldige.
Jij die weet te wachten
op de ultieme leegte.
Op de laatste schreeuw.
Breek wat weerbarstig standhoudt
en ent me
in de kruin van een populier,
in de vlakte van Castilië,
daar waar het altijd waait.

MONTE DO GOZO

Over blijven
de laatsten,
de tragen van stap.
Zij die de regendruppel
aan een varenblad zagen zwellen,
de pluvier tussen twee stortbuien
beluisterden,
even wegkeken
van de dwang der gele pijlen.
De geslagen vrouw
aan de toog van Os Casqueiros
in de ogen hebben gekeken.
De langzamen,
die vóór het dichtritsen
van hun slaapzak
nog even op hun natte sokken
bliezen.

SANTIAGO

Verlos ons
van hebben
en houwen,
onze volle
en gebroken glazen,
het staren
naar onze tralies,
van blindheid
voor de weegbree.

Na zeven nachten dolen
en zeven dagen zand eten
zal ik het Finis Terrae
op het spoor komen,
het water van de fuentes
proeven.

Als de kloof is gedicht
tussen verlaten en verbonden.
Als de tijd ronde stenen
op de Weg heeft vermalen.